

Списанието излиза дваждъ: на 1 и 20, а притурката — еднждъ: на 10 число всѣки мѣсецъ
ДИРЕКТОРКА: ТЕОДОРА Г. НОЕВА

Съдържание:

Важно извѣстие. — Горбата за живота. — Влиянието на расказитѣ върху децата. Хищеня на краката. Елиза.

Важно извѣстие.

Както виждатъ абонатитѣ и абонаткитѣ ни, «Домакинята» съ двата си послѣдни броеве, е направила голѣми улучшения и усъвършенствуванья; съ това тя е станѣла вече най-подходящото списание на всѣка домакиня; най-необходимия свѣтъникъ на майкитѣ; най-искрениия приятель на момитѣ, спр. най-нужния и най-полезния ръководителъ на всѣка жена въ изпълнение своята мисля, било като майка, било като домакиня. А за да се направи това, дирекцията ни не е съжалила нито разноски, нито трудъ, за да задоволи и удовлетвори читателитѣ. Това сждо ще продължава да прави и за пататѣтъ тя, като има даже прѣдъ видъ, щото

отъ началото на идущата година да направи не само голѣми улучшения и подобрѣния, но и коренни прѣобразования, споредъ различнитѣ още нужди на абонатитѣ; споредъ прѣдначението на листа си и споредъ многогодишния си вече опитъ.

Но, при всичко това, Дирекцията съ голѣмо съжаление забѣлѣзва, че ако и да е измишляло вече отдавна първото полугодие, повечето отъ абонатитѣ и абонаткитѣ не сж си исплатили абонамента; на пѣкон отъ тѣхъ има още да дължатъ и за миналата година даже. За това и за да не се побърква по-нататѣтъ въ изпълнението на прѣдначертаната отъ дирекцията ни програма и да се улесни на още по-редовното излизане на списанието, което не малко страда отъ задържането на абонаментитѣ, умоляватъ се най-горѣщо всички неплативши до сега абонати и абонатки да побързатъ и внесжтъ и тѣй малкия си абонаментъ или направо до Дирекцията ни, или да го плащатъ на първо поискване на агентина ѝ г. Юр. Ив. Маровъ въ градоветѣ, прѣзъ които би миналъ той въ врѣме на обиколката си.

Борбата за живота.

Враговетъ на женския напрѣдъкъ катадневно се размножаватъ, а съперничеството между двата пола — мъжкия и женския — все повече се увеличава, та глупавъ и неразуменъ би се нарѣкълъ оня, който би отказалъ туй очевидно и всезнайно нѣщо. Това положение е право послѣдствие на мъжнотинтъ, що срѣща човѣкъ при искаване нужното за поддържане на живота си, а най паче, — за съобразяване съ изисканьята на днешното врѣме, подиръ които послѣдватъ често разноски, надминуващи приходитъ му.

Въ старо врѣме имало равновѣсие помежду приходъ и расхода на всеѣго, но отъ день на день то все се разваля и изгубва, та расходътъ надминава приходитъ. Мажътъ, който въ старо врѣме считалъ за главна своя длъжностъ да се ожени и прѣкара щастливъ животъ съ съпругата си, — сега той прѣзира брака, та или съвсѣмъ се не оженва, или пакъ се оженва старъ, защото иска да прѣкара свободно и да живѣе по-економично; но това е заблуждение, защото има за послѣдствие, щото онъзи жена, която трѣбаше да бѣде негова другарка на живота, помощница и подпорка, става за него страшна съперница и сама искава насжщия си хлѣбъ и всеѣго нужно за живота, та зарадъ това мажътъ срѣща все повече сиѣнки въ работата си.

Женитъ, обаче, не сж причината на горѣказаното; тѣ никога не сж въ състояние да прѣкарватъ такъвъ животъ, а на съперничеството, що иматъ съ мажетъ, съвсѣмъ неволно се подлагатъ; тѣ никога до сега не сж били законодателки, ни управителки, за да може каза нѣкой, че тѣ, чрѣзъ законитъ и постановленията си, докарали работата до такъва точка, щото мажътъ да се не оженва, а да прѣзира брака; а пакъ тѣ да стоѣтъ тоже неомжени и самички да се фърлятъ въ общественя животъ и дѣятелностъ за искаване нужнитъ за живота припаси. Не! това не е така: жената е едно невинно сжщество, притежаѣще умствено образование такова, каквото изисква днешното общество; имѣѣщи отнаски, чувства и стрѣмения такива, каквито ѣ сж внушили, отъ дѣтинството още, възпитателитъ ѣ; и знаѣще, че трѣба да е, по възможности, по-брасива, за да може да привлече нѣкой мажъ, и още — че, любовта, която ще внуши на нѣкого, ще го застави да ѣ вземе; но тя често се примамва, тѣй като мно-

гажде мажътъ ѣ лѣже и бѣга, или пакъ, ако той е богатъ, иска голѣма прикя, защото ако ще се ожени, то расходитъ му ще се увеличатъ значително, слѣд. трѣба да се увеличатъ и приходитъ му; така той смѣта.

Работи има много на свѣта; но и работницитъ — мажетъ сж още повече, та между тѣхъ ката день се случаватъ бѣсни борби; упорити до изумление състезания и клѣто съперничество, кой по-скоро да заеме нѣкой постъ, който ще го доведе най-послѣ до пълно щастие и благоденствие. По-остроумнитъ и мошнитъ, разбира се, побѣждаватъ, а по-слабитъ — оставатъ, за да починатъ отново съ новодошлитъ борбата, която е твърдѣ мъчна и упорита. Въ старо врѣме тя е била по-лека, тѣй като тогива всеѣки мажъ отрано още се е грижелъ да се ожени, а жената съ съдѣйствианъето си, го улѣснявала въ всеѣко; но въ днешната епоха, както казахме, тоѣ отбѣгва брака, а жената, като се намѣри безъ защитникъ и безъ подпорка, прѣдава се тоже въ тая борба съ вѣра и пълна съ надежда, че ще одържи побѣда; и дѣйствително тя побѣждава, защото правата ѣ се потѣпкватъ. Тя отначало се страхува и пристѣжива боязливо; но слѣдъ малко се насърчава и юнашки се състезава съ мъжа, като знае добрѣ, че Богъ, като всеведещъ, знае причинитъ, побудивши ги за да зематъ участие въ борбата; — че тѣ сж вслѣдствие себелюбивото на мажетъ, които ги осѣждатъ на бѣдность и мизерия, имайки прѣдъ видъ, че тѣ сж по-слаби по тѣлеснитъ и умственитъ способности. Богъ помага на женитъ за да одържатъ, блѣскави побѣди, за туй, защото мажетъ отказватъ да имъ помагатъ, като ги заставятъ прѣдъ страшна дилема: или да умрѣтъ отъ гладъ, или да прѣкаратъ бесчестенъ животъ.

Дѣйствително жената е слаба; тя знае добрѣ, че тѣлесната ѣ сила е по-долна отъ оная на мъжа; но ето какъвъ е резултатътъ отъ това: Тя, съзнавайки, че не може да располага голѣма сила и да упражнява много тѣжка работа, приема да работи срѣщу малка заплата, която единъ мажъ никога на би ѣ приелъ; впрочемъ жената съ усърдие зафаца да работи и съ добродѣтелта, трудолюбивото и дѣятелността си привлича общото внимание; всеѣки се възчудва, какъ тя срѣщу толкова малка заплата извършва толкова много работа, и така, като угождава на господаритъ си, внушава имъ да прѣдпочитатъ все женитъ, които извършватъ

най-прилѣжно работата, а не — мъжетъ, които пзискватъ голѣма награда. Така въ повечето Европейски държави женитѣ веќе и отъ държавнитѣ постове, и отъ голѣмитѣ търговски заведѣния, и отъ други още работи все измѣстватъ мъжетъ, показвайки се все по-дѣятелни и по-економични отъ тѣхъ. Това е резултатътъ на отдаваната на жената слабостъ; това е нейното съперничество съ мъжа. Той знае това, та не я счита като едно слабо и хубаво същество; но глѣда ней като на врагъ върлъ и непримиримъ, та упорито се бори, за да прѣвъсирѣ славолюбитѣ ѝ стрѣмения, които се заключаватъ въ слѣдущето: тя да измѣсти мъжа отъ всичкитѣ добри работи, а и дѣйствително го измѣства, приемайки да работи съ заплата, която мъжътъ никога не би я приелъ. Жената е за мъжа сжщо това, което е за работникъ безъ работа единъ фамилистъ, който грабва прѣдателски отъ ржцѣтъ на първия попадналата нему работа; тя е за него единъ върлъ врагъ, унищожаящъ всичкитѣ му старания за подобрънето на състоянието му.

Не стига това, ала жената вече се испрѣчва, като съперникъ прѣдъ мъжа, и въ по-висша сфера, то-есть въ университета, дѣто седи на сжщия съ него чинъ, внимава напръгнато на прѣподаванъето, изучава и най-послѣ издържа блѣскави докторски испити; а, като се снабди съ нужното свидѣтелство, зафаща да упражнява най-дѣятелно и плодно занаята си; жената, по такъвъ начинъ, дава потикъ, за да се изгубѣтъ суевѣрята и прѣдрасждѣцитъ; да се поправятъ законитѣ и да се измѣняватъ другитѣ държавни наредби; тя и въ политиката вече е напръднжала твърдѣ много; тава щото, ако нѣкой добъръ и вещи човѣкъ прѣсметне, колко ѝ остана още, за да достигне на еднакъвъ уровень съ мъжа, ще получи, че и остана твърдѣ малко, и че по-голѣмитѣ мъчнотии сж веќе изгладени и залпени; така въ много държави тя има право да гласоподава и да се избира, сирѣчь се радва съ всичкитѣ политически права; въ други пакъ държави веќе настоятелно изисква тя това и безсмыслино ще сполучи и тогнва само ще се узнае колко и каква полза тя исперпи отъ туй измѣнение на фактитѣ. За сега още женитѣ иматъ съвѣтницитѣ си, отъ които един ги съвѣтватъ да настояватъ упорито на възсканьята си, а други — противното. Жената и къмъ единтъ, и къмъ другитѣ ето какво

отговаря и трѣба да отговаря :

«Азъ не мечтаехъ, нито желяехъ, щото работитѣ да достигнатъ до тѣзи точка; а какво-то азъ правѣхъ, това е слѣдствие на голѣма нужда. Азъ за да живѣхъ въ този сътътъ, нуждаехъ се отъ мъжъ и дѣца, но като нѣмамъ още, какво трѣбаше да сторѣхъ? По никой начинъ не можъ живѣ, а пакъ да се лишавамъ и отъ крайно нужното за всеко човѣшко същество, или да живѣхъ бесчестно; отъ друга страна никому не щж да бждж товаръ. Такова е положенето, което приготвяла за жената мъжътъ, та и азъ не знаехъ кждѣ да прибѣгнж, за да намѣрѣхъ псходъ отъ това отчаянно положение; богатитѣ жени, разбира се, исключаватъ се, защото тѣ располагатъ съ богатство, та скоро намратъ мъже, които ламтътъ за да се воспользуютъ отъ жѣлтицитѣ имъ. Азъ трѣбаше какъ-какъ да излѣзж отъ туй отчаяние; трѣбаше да си намѣрѣхъ работа, съ която да си осигурѣхъ бждещето си; природата ме е приготвила, за да бждж майка, съпръга, домакия; но, като не се удостоихъ съ това, какво трѣбаше да сторѣхъ? Трѣбаше ли да стоѣхъ съ кръстосани ржцѣ и да оплаквамъ окаяното си положение или пакъ да дѣйствувамъ за бждещето си? Разбира се за второто, та и постъпвамъ така.

«За да живѣхъ, трѣба да работѣхъ, тѣй като чрѣзъ работата се спечелва честно нужното за живота. Впрочемъ и сега още мнозина мъже ме нападатъ и укоряватъ. задѣго настоявамъ да работѣхъ все повече и повече; тѣ дори искатъ да ме запрѣгнѣтъ да си избержъ туй поприще, което азъ, слѣдъ дълбоко мислене, намѣрихъ за добро, чрѣзъ което ще сполучж да си усигорѣхъ бждещето; тѣ тагоречи искатъ да ме принудѣтъ да се задоволихъ съ упражняванъето само на женски работи, т. е. да бждж само шивачка, модистка, шапкарка и пр., но, има ли толкова много богати жени, щото да можтъ да се поддържатъ всичкитѣ бѣднякнии, занимающии се съ тия занаяти? И ако се положи, че има много богати жени, то какво бждеще очаква казанитѣ бѣдни работници? Азъ отъ сега считамъ себе си залпчена отъ той свѣтъ, ако се поборѣхъ на глубавитѣ имъ възсканья. Никоя жена веќе не трѣва да слуша празнитѣ съвѣти на нѣкои мъже, които ужъ искатъ да удобрѣтъ положението ѝ, защото тѣ, ако въ дѣйствителность пожелавахъ доброто ѝ нѣкой отъ тѣхъ щѣше часъ по скоро да ѣ избере като съпръга. Мъ-

жѣть въобще има такива висканья отъ женитѣ, щото се показва съсѣмъ глупавъ, та за туй таквато мже никоя жена не трѣба да уважава, нито да слуша. Той казва: «Азъ съмъ природния ви господарь, покровитель и водителъ!» — Чудесенъ, напстина господарь и покровитель, който занемарява длъжноститѣ си и ни показва само правата си; който отказва да ни даде по мощь, а пакъ ни осжда, ако ние поискаме сами да искарваме нужното за живота. Чудесенъ водителъ е напстина мжжѣтъ! Той още не знае и не може самага себе си да обуздае и поведе къмъ доброто, а пакъ иска да води другитѣ; та ако нѣкоя жена подражи примѣра му и послѣд-ва поучението му, ще подкопае и ще унищожи оградага, отзадъ която, като стои тя, притайва слабостта си; а още и вѣрата, която питае и боято ѝ обѣщава, че, ако работи прилжно, ще се удостои съ по-добро живѣние, и изъ която исчерпва сила и куражъ, за да прѣварва търпливо горчезинитѣ и другитѣ мжчнотии, които егонистичнитѣ мже приготвяватъ за нея.

«Азъ знамъ добръ, че моето прѣдзначенне не сж били тѣжвитѣ и мжчнатѣ дѣла, непостоянното и напргнжтото работенне; но — почиве-та, мѣланието и сѣнбата. Вирочемъ жизненитѣ нужди и обществото, кесто е длжно все да ме защитава, сж ме накарали да си наемж дѣло по-горно отъ силитѣ си. Ако азъ получавахъ твърдѣ малко заплата сръку тѣжката си работа, за това азъ не самъ виновата но съмъ мжжѣтъ, който отбѣгва своеврѣменно да свърже сѣдбата си съ моята. Цивилизацията, както той ѝ разбира, е нѣщо немилостиво и противоречуше на всенкитѣ природни закони; споредъ него цивилизация значи: «уви на слабитѣ! А слаби сме ние, женитѣ».

Вашата баба.

Влиянието на разказитѣ върху дѣцата.

Както тѣлото на дѣтето има нужда отъ храна, така и духътъ му има нужда отъ умствена храна, която се намира въ разказитѣ и приказкитѣ, които то често слуша отъ майка си. Тая умствена храна, има голѣмо влияние върху доброто възпитание на дѣтето, та за туй майката, когато желае нѣщо си да раскаже на дѣтенцето си, трѣба да се прѣдприготвява и сама да съчинява съ ума си удобни расказы и приказки; които подпомагатъ на дѣтето да размишлява, да наблюдава, да избобрѣтава, да обича другаритѣ си и да бжде добродушно и милосърдно.

Тие расказванья иматъ различни цѣли: да уталожватъ нерасположеността или гнѣва на дѣтето; да го присиватъ; да прѣкратяватъ болкитѣ му и да забавляватъ скръбта му и пр. Ние помнимъ за едно малко момиче, което щомъ не можело доби исканото, то веднага зафащало да се трѣшка на земята, да рпта съ краката си и да се удря съ останжлото тѣло така силно, щото, кога слѣдъ малко гнѣвѣтъ му минавалъ и ставало на крака, на много мѣсто по тѣлото си страшни болки усѣщало. Майка му отъ начало помисли, че тие болки ще го вразумѣтъ и че нѣма да повтори тия нѣща; но тя, все се мамѣше, защото момичето всѣкидневнио повтаряло неизмѣнно сжщитѣ сцени. Тя, прочее, намисли слѣдуѣщото: единъжъ, когато момичето пакъ се приготвявало да повтори и дори бѣше зафанжло да се мжчи, майка му му каза: — Еленке стани, че имамъ да ти раскажж една много, много хубава история; стани да я слушашъ.» Еленка, слѣдъ като се подводуми малко, станжла и седнжла при майка си, за да слуша а майката ѝ расказа историята на едно момиче, което, като имало навигъ да бие главата си по стѣната, придобило една страшна болестъ, слѣдствие която прѣзъ цѣлия си животъ се е мжчело. Еленка като чула тоя расказъ, много се застрашила и оттогива вече прѣстанжла да се разгнѣ-вява и да прави неприлични нѣща».

Поиѣкога пакъ дѣцата, а именно чувствителнитѣ, много се докачуватъ, стѣсняватъ и се обзематъ отъ скръбъ, когато другаритѣ имъ покажжтъ къмъ тѣхъ прѣзрѣние; но майката и въ тоя случай по единъ удобенъ начинъ расказа на тѣхъ една проста приказка, която излѣкува раната. Съ такива въобще прости, но и стодни расказы много може да дѣйствува майката върху възпитанието на своитѣ си дѣца.

Но, разбира се, не трѣба да се расказватъ на дѣцата никога истории и приказки, които да внушаватъ страхъ, ужасъ и трѣпетъ на дѣцата, които ги правѣтъ страховливи и глупави; но трѣба да имъ расказватъ истории, които да имъ внушаватъ смѣлость и др. добри качества. Добри и дѣцата трѣба да навикнжтъ да расказватъ истории; най-често малкитѣ дѣца сполучватъ въ кратко врѣме да расказватъ много правилно истории, които сж ги слушали; да описватъ разни нѣща, които видѣли и пр.

Въобще е много полезно и приятно нѣщо всѣка вечеръ, когато сѣмейството цѣло е събрано около масата, всѣки да расказа ясно разни впечатлѣния отъ ежедневиия животъ, разни расказы полезни които ги е счелъ въ вѣстницитѣ и пр. това е именно полезно и за дѣцата, защото тѣ така придобиватъ разни практични знания, научаватъ се да говорѣтъ правилно и пр.

Хигиена на краката.

Краката на човѣка сж много красиви и стройни, но хората, като се обуватъ въ тѣсни обуца, обезобразяватъ ги и като развалятъ така правилността и съразмѣрността на плѣтъта, хубавото настроенне на прѣститѣ, правѣтъ ги съсѣмъ грозни и отвратителни. Неприятността, обаче, що донася обуванѣето, не се за-

ключава само въ това, тъй като и мозолитѣ, и роговиднитѣ поникнуванья, и надуването, и искривяването на прѣститѣ и ноктитѣ, които веке, вмѣсто да прѣдпазватъ, нараняватъ месото, — всичко това е послѣдствие на обуваньето.

Старитѣ хора, които сж знаели да се обуватъ най-добрѣ и логично, споредъ взисканьята на хигиената, а не — на модата, както въ дневно врѣме, отбѣгвали подобнитѣ неприятности; тѣ не знаели, като какво е нѣщо болестъ на краката, една отъ които напр. е извѣстната болестъ на ноктитѣ, причиняваща страшни болки, а най-често и смрътъ. Ето какъ се причинява тая болестъ: ноктитѣ, вслѣдствие налѣганьето на тѣснитѣ обуца, забиватъ месото, раскъсватъ и заразяватъ го, нѣщо което послѣдва възпаление, надуване, изгниване, на месото, а наконецъ и смрътъ, ако се не отрѣже своеврѣменно кракътъ.

Тая болестъ се случва отъ двѣ причини: а) отъ тѣснитѣ обуца, които не позволяватъ на ноктитѣ свободно да пораснуватъ и б) отъ нецрплезното отрѣзване на ноктитѣ. Днешната мода подлага краката на голѣми мъжи, като на кара всѣкого да се обува въ обуца, които сж, по възможности, най-тѣсни. Впрочемъ повечето жени, при всичко че се обуватъ въ тѣсни и малки обуца, малко страдатъ отъ тая болестъ; така, забѣлѣзано е, че помежду, шейсе и четире лица, страдащи отъ тая болестъ, само десетѣтъ сж били жени; това е вслѣдствие лекостята и мекостята на обуваньето и малкото имъ върѣние.

За да се прѣдпази човѣкъ, прочее, отъ тая и други ощи болести на краката, трѣба да ги държи най-чисти, като ги измива често прилежно, и като отрѣзва ноктитѣ си лѣка сжбота внимателно. Ако лѣкой забѣлѣжи, че ноктитѣ му болижтъ, трѣба да попита лѣкаря за какъвъ лѣкъ да употреби; противъ тая болестъ има много цѣрове, които добрѣ дѣйствуватъ и я излѣкуватъ, ако своеврѣменно се зафане лѣкуваньето. Ние тукъ не ги споменуваме, тъй като никой пъкога не трѣба сама да си доставя лѣкове за болестята, но трѣба непрѣмѣнно да повика и се съвѣтва съ доктора, па тогива само да пристъпи къмъ купуванье лѣкарства за излѣкуваньето,

Мирия Пьра (лѣкарка.)

Елиза.

Повѣсть отъ Жени Швабе.

(Продължение).

— Можалъ ли съмъ да чуѣжъ за нея, когато има недѣля, какъ сме се върнали отъ Италия?

— Кждѣто правите възхитителното си свадбно пжтешествие, каза весело Ландекъ, за което възпоминанието и до днешенъ день тъй ви поглѣща, щото вий още нѣмате ни най-малкъ интересъ извинѣте госпожо къмъ първата хубавица въ столицата ни. Не съмъ ли правъ, госпожо Мелита?

— Прави сте, потвърди тя съ смѣхъ и обърна нѣжния си поглѣдъ къмъ съпруга си, който призна-

телно ѝ списа ржката. Впрочемъ, азъ малко помнѣж; помнѣж само лазурево небе, сълнечна свѣтлина, цвѣтещи мирти и рози; напстина ний видѣхме тъй сжщо множество стари картини и колонии, особно цѣла маса различни акварии, което за Феликса, разбира се, бѣше висше блаженство, а за мене — неистѣрпимо отегчение, по която причина и азъ нищо не помнѣж. Азъ се боехъ отъ отвратителнитѣ гадове и се постарахъ, колкото се може по-скоро, да ги забравѣж. Но, колкото ми се види, Феликсе, тебѣ много ти се хареса прѣкрасната принцеса. Поглѣдни колко е възхитителна роклята ѝ, какъ свѣтижтъ и горѣжтъ драгоцѣнитѣ камъни въ възхитителнитѣ ѝ косми!

— Тя носи сжщински хубави брѣлянти, госпожо; расказватъ баснослови нѣща за богатствата на тая жена, или по-добрѣ мома, която, като дойде на дума, нѣма повече отъ дваѣсе години.

— Нима, каза критички госпожа Мелита, — отдалечъ тя изглѣжда много по-стара.

— Не лѣжете се, госпожо професорше, възрази живо Ландекъ, — тя изглѣжда много серпозна и даже, кога е весела, кога се смѣе, говори, шегува, произвожда впечатлѣние, като че мислитѣ ѝ сж заети съ свѣсъмъ други, дълбокосерпозни, смрътно — тѣжни нѣща и очитѣ ѝ, които обикновенно испущатъ искри и пламкъ наоколо си, глѣдатъ нѣждѣ си далечъ; надъ тѣхъ като че има непрозрачна покривка, тѣ сж далечъ отъ земята.

— Ба, ти като че формално си я изучвалъ, рече Феликсъ съ принуденъ негли смѣхъ.

— Не се прѣдирамъ, откровенно се призна Ландекъ, тя много ме интересува; азъ отдавна я наблюдавамъ, дѣто само ми се прѣдстави удобенъ случай.

— Обърнѣте внимание, какъ глѣда тя тука, продължаваше Мелита живо да бръщолеви, — ний като че ѝ се харесваме; или прибави тя, като се усмихнж лукаво и поглѣднж Ландека, — какъ ти се чини Феликсе, не сжществува ли тука взаимна симпатия?

Ландекъ се исчерви като младо момиче; той сконфузено зафанж да си дърна малката брадичка, но послѣ възрази енергично:

— Ако би било истина това, което казахте, драга госпожо, до тогива не бихъ зналъ ни почивка, ни сънь, докдѣ не би станѣла моя; азъ бихъ я слѣдвалъ на най-стрѣмнитѣ скали, па най-далечнитѣ равнини; заради такъвъ перлъ бихъ отишълъ на самото дѣно на морската бездна и да бѣше моя. . . .

— И да бѣше твоя, ти, може би, би ималъ демонъ, който би ти отровилъ сжществуваньето, го прѣкъснж професорътъ съ необикновенно сърдитъ тонъ, като фърли изразителенъ поглѣдъ къмъ хубавицата съ червената рокля, която сега бѣше обиколена съ нѣколко стари и млади кавалери, съ които весело разговаряше и се смѣеше, безъ да обръща внимание на грѣжливитѣ, неспокойни поглѣди на почтенната дама.

— Азъ още не знаѣж, коя е тя, зафанж да се сърди госпожа Мелита, — ако вий и толкова врѣме да ни расправяте за прѣимуществата ѝ.

— Сегичко, госпожо, отговори Ландекъ, — да

послушае отнапрѣдъ Танхейзера и госпожа Венера; на слѣдующия антрактъ вий ще научите всичко, което мѣ е извѣстно за индийската принцеса, както тука я наричатъ.

Слѣдующия антрактъ тя бѣше въ илюминовано, раскошно декорировано фойе; тя стоеше близо до великолѣпната отъ цвѣтя група, обиколена съ голѣмъ кръгъ мъже и нищожно количество дами и приличаше на краллица, която дава ауденция. А наоколо се чуваше тихо говоренѣе и шепченѣе; завистьта, злобата и клѣветата движехъ езицитѣ на старитѣ и младитѣ, на мъжитѣ и женскитѣ влюкарп и Лотаръ Ландекъ псхортува доволно лопни думи, когато минѣ край подобна група дрънкала.

— Дяволъ знае какво е то, разгнѣвено, съ смръщени вѣжди, говорѣше той; сами не знайтѣ съ какво да я убодѣтъ и то само за това, че тя смѣе да не даде такъва, както всичката група нейни сестри! — Считатъ за прѣстѣпление, че тя не може ни да плѣте, ни да кърпи, ни да вари, ни да пържи; тя рисува, тя пише стихотворения, свири на фортепьяно, но никога не свири въ общество; тя обладава умъ и удивителна красота — това е ужасно; тя прѣдпочита да бѣсѣдува съ образовани мъже, отколко съ дами, най-голѣмия интересъ на които състои въ любовнитѣ интриги, въ влюкитѣ и прѣсмѣхитѣ — тя е страшна кокетка. Най-послѣ приличнитѣ хора не бивало би да се знайтѣ съ нея — ако не бѣше тя тѣй баснословно богата. Благодарение на това обстоятелство, на недостатъцитѣ ѝ, отъ християнска любовъ, глѣдатъ прѣзъ прѣсти; навсѣждѣ я канѣтъ, задирайтѣ, угаждатъ ѝ колкото могатъ, защото кой спѣе има, кой братъ, когото тя може да ошастливи съ ржката си, а каква роля може се игра, ако въ сѣмейството падне такава богатство! — Ахъ, защо ли тя не е бѣдна, като черковна мишка! прѣкъснѣ Ландекъ шегитѣ; но азъ нѣли щѣхъ, многоуважаема, госпожо Мелито, да ви раскажѣ биографията ѝ?

— Чакамъ я отъ половина часъ! каза послѣдната — ний и двама сме много любопитни да я чуемъ, не така ли, Феликсе? И, ако да ни запознаехте съ нея, щѣхъ да ви съмъ много признателна. — или нашитѣ скромни личности нѣматъ достъпъ къмъ двореца?

— Не е така, възрази баронътъ, — M-elle Елонза фонъ Гилгенщейнъ не обръща внимание на званнето.

— Гилгенщейнъ? попита професорътъ, — нима тя е роднина на стария полковникъ?

— Елонза, какво старо модно име! се изуми г. Мелита.

— Нея я наричатъ обикновенно Ела. Да, тя му е плѣменица, продължаваше той, като отговори професору. Братътъ на полковника, по причина на нѣкакъвъ си глунавъ дуелъ прѣди много години, прѣселилъ се въ Индия, дѣто се оженилъ за нѣкоя си богата английска, испанска, португалска, отдѣ да знаѣ . . . планиторска дъщеря. Мнѣлата година намислилъ да се върне съ нея и единствената си дъщеря на родината си, та ако жена му може да принесе тукашния климатъ, да си остане тукъ да доживѣе днитѣ си. Па-

роходѣтъ, на който плували, строшилъ се, родителитѣ погнѣжи, а дъщерята, кой знае какъ, се спасла; но съ роднинитѣ си тя не можла да се спогоди и се чувствувала срѣдъ тѣхъ толкова нещастна, щото се връща на острова, дѣто се разбилъ корабътъ, направи си къща и живѣва нѣколко врѣме съ старата си лѣля. Но уединението най-послѣ ѝ дотѣга. Тя пише единъ път на чича си, да ѝ приготви за нея и за лѣля ѝ Ема квартира въ столицата; твърдѣ енергично се отказва отъ прѣдложението му да живѣе въ неговата къща; паема си, безъ много много да му издира, една великолѣпна вила и господствува въ нея съ пълна независимостъ, като царица, на зло на столицнитѣ дами, които намѣрватъ това, разбира се, неженствено, ако и освѣнъ стария ѝ чичо, ни единъ мъжъ да не прѣстѣпа прага ѝ. Тя наистина е твърдѣ оригинално явление; но азъ съмъ готовъ да си заложа главата, че въ душата ѝ не изникнава ни една неблагоприятна или ниска мисль. Въ нея всичко е възвишено и дълбоко.

— И тя е живѣла на уединенъ островъ, забѣлѣжи госпожа Мелита, като си поклати главата.

— Ти си ентузиасть, Лотаре, подигра го Феликсъ, — чичо ти отъ тебе трѣбаше да направи художникъ. Какво само не рисува въображеннето ти. Той сви съ горчива усмивка устата си. — Поглѣдни какъ кокетнички тя, какъ си играе съ вѣтрилото, какъ лѣскавитѣ ѝ очи се старайтѣ да привлѣжѣтъ всичнитѣ ѝ поклонници. Въ нея търсятъ богиня, а намѣрватъ обикновена жена, да варпиратъ поѣднѣ пътъ извѣстната пословица.

— Колко лоше говоримъ за нея; очуди се Лотаръ, а между това ти съ нея още не се познавашъ. По азъ ще да ви прѣдставѣжъ; азъ често съмъ се срѣщалъ съ нея у Гилгенщейнъ, дѣто името ми се ползува съ нѣкое уважение отъ какъ чичо ми умрѣ и азъ станѣхъ владѣтель на Браунщейнъ.

— Имашъ право, Феликсе, азъ нѣ бихъ желалъ да станѣ художникъ, отколко сухъ юристъ и ученъ селски стопанинъ. Но какво да правѣжъ? Азъ бѣхъ бѣдно момче, а чичо ми бѣше опекунъ и при това желѣзна глава . . . по ето най-удобния моментъ.

Поклонницитѣ на Ела се поразредихъ; Ландекъ низко се наведе прѣдъ изящната фигура и слѣдъ нѣколко пояснителни думи испѣлни взаимното прѣдставяне.

Една минута тя стоя блѣда, уплашена; устата ѝ се отказвахъ да ѝ служатъ. Втрѣнчено я поглѣда професорътъ; послѣ боязливо прѣнесе поглѣда си къмъ младата си жена, яспитѣ сини очи на която вѣстържено глѣдахъ прѣкрасната дѣвойка, — сетнѣ обичнитѣ фрази прѣкъснѣхъ тѣжестъта на момента. Порадвахъ се на взаимното познанство, завърза се твърдѣ весела, свободна бѣсѣда; прѣкрасната госпожица обспна младата милвидна жена съ любезности и искрено благодарни Ландека за очарователното познанство; а той стоеше прѣдъ Ела като прѣдъ нова гатанка; той още не бѣше виждалъ да обръща тя толкова внимание на съвършено непозната личность, въ нея веднага се еви мекость и нѣжностъ, скромность и простота, нѣщо което той до сега не бѣше забѣлѣжалъ въ нейната енергична, самоувѣрена натура и което го доведе

до въсторгъ. Щѣше му се на колѣнѣ да я умолява да запази за всекога тоя мекъ тонъ и той се очудваше на Феликса, защо послѣдния тѣй очудено, тѣй неестественно се отнася къмъ сърдечнитѣ обноси на младата дѣвойка.

Звънецътъ загърмѣ—всички побързаха да влѣзятъ. Феликсъ фанж ржката на жена си, бързепкомъ се поклони и завлѣче Мелита съ себе си.

— А оная все пакъ е нещастна! си помисли той съ зло. Да ли се не оскърби тщеславието му отъ това, че тя не остана на острова си да тужи и страда за него, както нѣкога си оставената Ариадна за Накоса.

Всѣко сърце прѣнася различно постигнатата го горестъ. Кротката, смиренната натура утихнава и залива тжгата си съ порои сълзи; гордѣливото сърце прѣзира състраданието и храбро се бори съ врага; за да не падне подъ властѣта ѣ, весело блѣщитъ очитѣ, които би искали да проливатъ кървави сълзи; оживено бращолевѣжтъ и се смѣжтъ устата, които съ трудъ се развождатъ отъ горестъ.

III.

Тихо и уединено стоеше вилата на индийската принцеса срѣдъ заспанія съ снѣгъ паркъ; ясно и пълно съ звѣзди висѣше надъ него зимното небе; тихо се лѣеше и блѣщукаше лунната свѣтлина по ослѣпителнитѣ равнини, по покрититѣ съ снѣгъ дървеса и гжсталаци, по мощцитѣ тежко нависнали борове.

Тихо скриптѣше снѣгътъ; закъснѣлъ прѣшеходъ минж прѣзъ пжтя; той си ви очитѣ въ двата единствено освѣтени прозореца, задъ които се мержелѣеше тъменъ силуетъ. Наблежитѣ на една отъ колонитѣ на голѣмитѣ яко затворени рѣшечени врата, той наблюдаваше всеко движение на високата стройна фигура и съ въсторгъ слушаше чудеснитѣ мелодии, които то злобно, върло, заплашително, то тихо жалостно, умолително излѣзваха отъ дълбоко възбудената душа и най-послѣ се прѣкъсваха съ крѣсливъ дисонасъ.

Единъ прозорецъ се раствори и блѣда луна свѣтлина силно озари за едно мгновение смъртно, блѣдо страдалческо, пълно съ отчаяние лице, което пакъ скоро исчезна, като нѣкое призрачно видѣние.

Тоя часъ скрипнаха врата и сърцето на мъжа при вратата по-силно затупа, когато една фигура облѣчена въ топли дрѣхи излѣзе въ парка и зафанж да пмѣря шпруката, грижливо очистена алея прѣдъ кжщата. Нонѣкога тя толкова близко се приближаваше, щото наблюдателътъ можеше да разбере тихия ѣ говоръ и, безъ да смѣе да джхне, мжчеше се да чуе отривиститѣ ѣ фрази, които излѣзваха отъ растрѣперанитѣ ѣ устни.

«Да се успокоѣж, да забравѣж!» — и прѣкрасното ѣ блѣдо лице се обърна къмъ звѣздитѣ.

— Царю небесний, помогни ми или ми внуши по какъвъ начинъ да го достигна! Нѣма ли да бжде позоръ да погина въ борбата съ страстьта? Не, нѣма да погина, извика тя енергично. — Помогнитѣ ми ви всички добри духове! Махнитѣ се, махнитѣ се, прѣлѣ-

тителни картини на любовта и щастнето! Тя ще му ги даде оная драголюбна жена съ дѣтския поглѣдъ а азъ? Поглѣдни кипариса! Той нѣма златни плодове, но за това вѣчно бива украсенъ съ весела зеленина. Ако можешъ, бжди питателно палмово дърво; ако ли не, — бжди кипарисно дърво, спокойно, възвишено свободно.

Тѣй говорѣше ти сериозно-тържественно, като че сама си четѣше проповѣдъ; послѣ дълбоко въздхна и продължаваше, като че почувствува внезапно олекване:

— О, колко то е хубаво! Защо по-рано не ми дойдохъ на умъ тие стихове? Поезпята е чудесно нѣщо; тя успокоява възбуденото сърце, тя укрѣпява, възвишава и

Тя не успѣ да довърши мисльта си. Двѣ силни ржцѣ внезапно я обгърнаха, и растрѣперанъ гласъ ѣ шпнѣше.

— Но най-хубавата поезия е любовта! прославямъ сждбата, задѣто ме измѣниа толкова късно вѣнъ отъ кжщи и турпи въ обятията ми блаженството на живота ми! Защо до сега не можахъ да ви заварясамъ? Васъ, която обожавамъ; тебе, която общамъ съ всичката горѣщина на сърцето си, толкова горѣщо, както и твоето!

Като окаменѣлъ стоеше мжжътъ до вратата и съ ужасъ глѣдаше на щастливата картина; той не чу отговори ли тя нѣщо, но и не искаше да види щастие въ тия очи, тъмния, загадоченъ поглѣдъ на които го послѣдваше на сънъ и на явѣ. Нензразима горчевина го обзе.

Всичко погина! Идеалътъ се строши на кжсчета! измърмори той и, колебаѣщъ се между гнѣва и сълзитѣ, искаше да побѣгне.

Тука му се счу слабъ, задушечъ викъ за помощъ и, като се обърна, той видѣ какъ високата женска фигура съ сила, но напусто, както се видѣше, мжчеше се да се истрѣгне отъ яко обгърналитѣ я ржцѣ. Безъ да мисли повече, той се прѣкочи прѣзъ високата рѣшетка и се намѣри прѣдъ оплашената двошца.

— Раубергъ, ти ли си?

— Ландекъ, ти ли си? Такива думи се истрѣгнаха отъ едната страна пълни съ прѣзрѣние, отъ другата—пълни съ негодование, отъ устата на двамата млади хора, които тѣй неочаквано се срѣщаха и сега съ гнѣвосвѣркающии очи се изглѣждаха единъ други.

— Идѣте си спокойно въ кжщи, М-ле Ело, прѣкъсана най-послѣ Ландекъ неприятното минутно млчание, — мислѣж, че графъ Раубергъ нѣма да рѣши втори пътъ да дойде толкова близко до васъ.

— Безсѣвѣстнико! се разлюти графътъ.

— Не прѣдпочиташъ ли да искажешъ това, което ти е на сърцето подиръ малко? заблѣжи Ландекъ, колкото можеше по-спокойно. По-дългото остаиане тука може да поврѣди репутацията на младата дама.

— Репутацията на индийската принцеса? Графътъ произнесе това съ такъвъ тонъ, който замръзи кръвьта въ жилитѣ на Ело. Какво ме тѣй глѣдате? продължаваше той съ уязвителна подемивка, — репу-

тацията на прѣкрасната принцеса Ела не е отъ толкова добритѣ! Но при всичко това, азъ за зло на роднини ѝ си ще я направѣм графиня Раубергъ, защото страстта ми къмъ нея е безгранична. И нѣка тя и сто пътя да ме отблъснава и другарѣтъ ми Ландекъ сто пътя, въ мждрата си грижливостъ, да се застъпва за нея, пакъ нѣма да я оставѣмъ. Тя е моя. Азъ съмъ я държалъ въ обятията си и съмъ пилъ упоителенъ нектаръ отъ устата ѝ.

— А азъ ви прѣзирямъ отъ всичкото си сърце, го прѣкъснѣмъ младата дѣвойка, като дойде въ себе си. — Вий сте бесчестенъ човѣкъ, графе Раубергъ, вѣнъ оттука! — тя енергично се изправи и му показа вратата — или ще повикамъ лакея и ще заповѣдамъ да ви изгонѣтъ като куче!

— А тоя? съ присмѣхъ попита Раубергъ, като показа Ландека.

— Азъ му съмъ много благодарна, дѣто ми дойде на помощъ.

— Както нѣкога благочестивия рицаръ Лоенгринъ, продължаваше да се подиграва графѣтъ, но, ще видимъ ще може ли тѣй сжщо се срази за добродѣтелно чистата дѣва.

— Идѣте си въ къщи, я помоли Ландекъ; азъ ще се застъпѣмъ за честта Ви. И той почувствува въ рѣцѣтъ си, за единъ моментъ, двѣ малки, студени като ледъ, растрѣперани рѣцци, и чу тихи думи:

— Довѣрявамъ Ви и ви благодарѣмъ, — слѣдъ това тя се скри.

Още много врѣме Ела стоя цѣла растрѣперана задъ пердето, докѣ се отдалечнѣмъ двамата, сега скрапи, бивши другари. Сетиъ тя съ риданье се оърли на ближното крѣсло; доброто ѝ пме, честта ѝ, какво станѣ съ тѣхъ, каква бездна се раствори прѣдъ нея! тя трѣнѣмъ.

И слѣдъ това тя дълго, дълго мисли и съображава, докѣ мрачния зименъ денъ прѣснѣмъ лѣчи въ стаята ѝ, дѣто лампата угаснѣмъ, безъ тя да я забѣлѣжи.

Вѣ сжщия денъ, слѣдъ обѣдъ, стария полковникъ фонъ — Гилгенщейнъ получи извѣстие отъ прѣкрасната си плѣменица, че тя заминава съ нощния трейъ и отива въ единъ отъ задграничните университети да се посвети на сериозно учение, за да не бѣде за напредъ такъвъ бесполезенъ членъ на обществото, какъвто е била досега.

Стария господинъ се възмутн, като прочете това.

— Види ми се, че се е побъркала! извика той; трѣба самъ да отидѣ да я вразумѣмъ. Той зафанѣ да се приготви да отиде, когато въ стаята влѣзе синъ му.

— Цекашъ ли, отче, да чуешъ последната новина? извика той сплно развълнуванъ. — Ландекъ и

Раубергъ се били на дуелъ и знаешъ ли за кого? За моята прѣкрасна кузина Ела — тѣй се расчуло. Ландекъ е тѣжко раненъ, него го прѣнесли въ Браунщейнъ. Раубергъ замиялъ и заедно съ него Ела; тѣй тѣлкуватъ хората, и може да не е съвсѣмъ безоснователно, понеже къщата е затворена отъ всички страни — азъ ходихъ.

— Грѣмъ и мълния! кишия стария полковникъ, като тропнѣмъ гнѣвно съ кракъ. Кой е въ състояние да упзи толкова лекомислена испанска кръвь! Какъ може ми направи подобенъ afrontъ! И защо лѣля Ела не я е задържала? Впрочемъ тя бѣше като мекъ воскъ въ рѣцѣтъ ѝ. Това ще причини доволно голѣмъ скандалъ и ний ще трѣба да го прѣтърпимъ; а тя ми пише за нѣкакво си учение; да, хубава работа, добро учение. — Той свърши съ повторно проклѣтие и пожела шото плѣменицата му, която полудѣваше всички мъже, да се не показва никога прѣдъ очитѣ му.

Слѣдъ това той излѣзе да изслѣдва нѣ отблизо работата.

А въ стария кастель Браунщейнъ, младия му владѣтель, въ продължение на много недѣли се бори съ смрътъта. Диви фантази излѣзвахъ отъ устата му и тихата блѣда сестра милосърдна, която го глѣдаше, истрѣпяваше, когато пламенни любовни думи, пълни съ беспрѣдѣлна тѣжа и безнадежна страсть се коснавахъ до ухото ѝ; гжста червенина покриваше блѣдото ѝ лице и ржката, която слагаше прохладителни компреси на горѣщата глава, излека трѣперѣше. Колко благодарително той усѣщаше това, съ каква признателность приближаваше къмъ устнитѣ си рѣцѣтъ на тоя ангелъ на милосърдието — когато той за прѣвъ пътъ си отвори ясно и съзнателно очитѣ, забѣлѣжи съвсѣмъ обикновенно лице съ груби черти; проста селска фигура и съ очудване попита, все тя ли го е глѣдала? — което получи отговоръ, че тя е тука отъ тая сутрина, че понапрѣжната сестра Карита се е разболѣла.

— Сестра Карита! замислено повтори младия човѣкъ. — Ела или Карита? — Това той произнесе съ всѣмъ тихо и заспа дълбокъ, здравъ, благодарителенъ сънъ. (Слъбви).

Гърсимъ още единъ агентъ.

Желаѣщитѣ да заемѣтъ тая длѣжностъ, нѣка се отнесѣтъ до Дирекцията ни, като при това ни увѣдомѣтъ прѣдишната си служба, настоящата и условията, съ които приемагъ да бждѣтъ агенти. Ако по настоящемъ сж агенти на нѣкое списание или вѣстникъ, трѣба да ни съобщѣтъ на кое именно списание или вѣстникъ сж такива.

Годишенъ абонаментъ:

I за абон. въ Т.-И. станция — на списанието . . .	л. 3.—
— на списанието съ притурката . . .	" 5.50
II за абон. на право въ Дирек. — на списанието . . .	" 4.—
— на списанието съ притурката . . .	" 7.—
за страство — на списанието . . .	" 5.—
— на списанието съ притурката . . .	" 9.—

Всичко, що се отнася до списанието или притурката испраца се съ адресъ: До Дирекцията на «Женския Свѣтъ» ул. Войнишка № 122 — Варна.

Цена исплатени не се приематъ.

Всѣкакви обявления, относящи се до госпожи и госпожици, приематъ се.

Правото на записъ. въ Т. П. стан. се плаща стѣлно отъ абе-